

Prædiken til 3. søndag i fasten

Joh. 8, 42-51

Kan man gå i krig med Gud?

Jeg taler ikke om, om man kan bekrige Gud. Det er åbenlyst, det kan man. Man kan benægte Ham. Man kan anklage Ham. Man kan også gå til angreb, selvom det er ikke sikkert, man ville vinde. Men bekrige Ham, det kan man.

Men kan man gå i krig med Gud i rygsækken. Som en amulet, der beskytter, som en særlig medvind der hjælper til at man får lov at gå hjem den dag som sejrende. (Hvis egentlige sejrsherrer stadig findes?)

Der er mennesker i dag også i Danmark, der argumenterer for, at når vi drager i krig, så gælder det om at have Gud med.

Det kommer af en diskussion som har været blusset op før, men nu igen fordi der pludselig kommer billeder på, hvor man ser præsten fra Thurø, der velsigner soldaterne i Afghanistan, inden de drager i krig.

Og i forlængelse af det banker han sig på brystet og gør V-tegnet. Altså forbinder to meget stærke tegn, velsignelsen og tegnet for Victory, altså sejr, sejr over fjenden, og på den måde trækker Gud med i slagmarken.

Og der er andre. Iben Tranholm, som er journalist, debattør og tidligere talskvinde for

den katolske kirke, der siger, at sådan har det altid været! Selvfølgelig har man Gud med i krig, hvad skulle man ellers? Lægge ham derhjemme på sofabordet, som et andet bogmærke, mens man går ud og kæmper for liv og død. Selvfølgelig er Gud med dér, hvor det gælder.

Er det ikke det, kristendommen handler om? Eller Biblen handler om. Et lille folk, alt for lille, der sejrer over en overmåde og uforholdsmæssigt meget større fjende. Ved Guds kraft.

David den lille rødmossede dreng, som vandt over Goliath. Ikke kun fordi han var klog, men først og fremmest fordi han var Guds udvalgte.

Det jødiske folk der får kæmpet sig vej ind i det hellige land, får overvundet det ene større folk efter det andet. Fordi det er Guds vilje.

Og så kommer hun, Iben Tranholm, med forskellige andre eksempler på hvordan små kristne hære har besejret – mod alle odds – enorme hære.

Selvfølgelig er Guds kraft med, også når vi går i krig. Er det ikke det vi tror på, håber på og beder for, når vi sender soldater i krig. Og så er der alle dem der får røde knopper.

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Krig det er vold! Og læser man i hvert fald Det nye Testamente, så er det gennemgående ikke-voldeligt. Et ikke-voldeligt skrift. Vend den anden kind til, siger Jesus. Og da soldaterne kommer for at arrestere ham i Getsemane have, og en af disciplene trækker sværdet for at forsvare ham, lyder det fra Jesus: ”Stik dit sværd i skeden! For alle, der griber til sværd, skal falde for sværd”.

Selvfølgelig har man ikke Gud med i krig! Krig er en af denne verdens ulykker, som kristendommen eller en generel humanitet - det åbne håb må vi have - en dag kan løse os fra.

To radikale udsagn, der kæmper lige nu i aviserne og begge slutter på samme måde – i Guds navn.

Man kunne også spørge på en anden måde: Guds kraft! Kan den noget? Kan den ændre liv? Betyder det noget, om vi tror eller ej?

Lige så snart vi kommer væk fra krigen, kan vi så ikke godt – i meget vage vendinger - blive enige om Gud som en kraft. Kan vi ikke det?

At der er en standhaftighed, som er svær at forklare, troen overlever, på trods af massiv modstand fra en moderne rastløs og kritisk kultur. I første omgang fra naturvidenskaben der gennem snart nogle århundrede har forsøgt at skyde troen ned.

Men også den moderne kultur i mere bred forstand gør, hvad den kan for at overdøve Biblens ord, som den forsøger at overdænge os med værdier, der handler om alt muligt andet. Så vi i dag siger: kristen, hvem mig? Og alligevel består troen, som en kerne, en lille flamme i en på mange måder ellers lidt udvandet kultur.

De kan lukke kirker, ja de kan lukke dem alle sammen, troen skal nok bestå.

Fordi Guds kraft eller Guds kærlighed ikke sådan lader sig besejre. En mærkelig kraft som bryder frem også der, hvor vi troede, at vi havde lagt alting øde.

Men det vender altid tilbage - som i det vi lige har hørt – som et spørgsmål om sandhed og løgn.

Det er djævelen der forsøger at lokke os – væk fra Guds ord. Og lader vi os lokke, ja så hører vi dem ganske enkelt ikke. Så forbliver det sort snak i vores ører, skulle vi være så uheldige at havne til en gudstjeneste et sted. Så preller de af på os. Som vand på en olieret genstand. Og det må man sige, der er meget der lokker os væk fra kirkerne, væk fra de her ord, som vi ellers skulle leve af. Det er som guldkalven, da Moses bliver for længe oppe på bjerget. Vi er utålmodige, og hvis ikke Gud lige viser sig for os, så finder vi bare en anden Gud at tilbede. Det er så nemt. Og det er sket før.

Og det sker vel også inden for kristendommen, blandt præster, dem der er sat til at forkynde den kristne tro, at vi glemmer at lytte til Guds tale, inden vi stormer ud med retten på vores side. Sådan taler Gud! Nu skal I bare høre. Siger vi.

Og så er vi der igen, med de to fronter, eller flere, og vi tager Jesu ord fra i dag i vores egen mund og peger på de andre. Det er dem, der har været i seng med fjenden, som har ladet sig forføre af djævelen eller bare deres egne meninger.

Sandheden, Guds sandhed, det er den vi taler ud fra – siger alle og trækker fronter op. På en måde lige magtesløse.

Der er så mange ord, så mange meninger der aldrig kommer ud over sig selv og deres egen korte klang. Slagsmål om ret og uret, og hvem læser Biblen bedst. Meninger og læserbreve og verden forbliver den samme.

Og imens rejser ordene sig andre steder, i mennesker, som en kraft, en styrke, et mod som det menneske før ikke havde. Ikke som en mening, men som et fællesskab, der giver indsigt og forståelse og ydmyghed for det liv, vi lever og de mennesker, der omgiver os.

Hvad er det for en kraft? Kan den slå mennesker ihjel? Kan den argumentere for sig i avisspalterne? Kan den vinde en strid? Nej, mon den ikke altid taber? Fordi menneskene aldrig har brudt sig om Guds ord; de vil hellere vinde deres krige.

Det er nok en stærk kraft. Måske stærkere end noget vi kender. Men som en velsignelse der lægger sig nådigt på vores hoveder og vores faldne sind. Som rejser os og andre fortvivlede, ikke til sejr, men til nyt mod og til ny værdighed.

Kamille Nygaard

Herringe og Gestelev pastorat